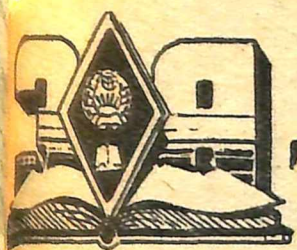

В новим навчальним роком вас, друзі!

ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, КОМІТЕТУ ЛКСМУ, ПРОФКОМУ
ТА РЕКТОРАТУ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Рік видання 7-й

№ 23 (229)

ВЕРЕСНЯ

10

ВІВТОРОК

1963 року

Ціна 1 коп.

ПІДСУМОВУЮЧИ ЗРОБЛЕНЕ

На засіданні Вченої ради інституту, яке відбулося 30 серпня, були підведені підсумки роботи інституту за 1962/1963 навчальний рік і затверджено план роботи на перший семестр цього року. З доповіддю про цю роботу виступив ректор інституту доцент В. Митрохов. Він дав аналіз всієї навчально-виховної роботи викладачів та студентів, зупинився на завданнях, які стоять перед інститутським ко-

лективом на майбутнє. На засіданні Вченої ради виступили також доцент Ф. Поліщук, доцент Г. Івашина, декан фізико-математичного факультету Г. Кордун, декан педагогічного факультету Д. Шелухін, декан мовно-літературного факультету А. Данилюк, секретар партійного бюро інституту М. Терещенко, відповідальний секретар приймальної комісії, доцент М. Ярмаченко, які доповнили доповідача, внесли ряд важливих пропозицій щодо поліпшення навчальної і виховної роботи в інституті, поділилися своїми думками в цьому важливому питанні.

Вчена рада розглянула також питання атестації аспірантів третього року навчання.

ІЗ ЖИТТЯ КАФЕДР створено оргкомітет

Кафедра дефектології на цьому засіданні 29 серпня ц. р. вирішила організувати наукову конференцію колишніх випускників стаціонарного та заочного відділів по спеціальності дефектологія. Конференція буде проведена з проблем активізації форм і методів навчально-виховної роботи в спеціальних школах, і відбудеться в березні 1964 року. З цією метою створено оргкомітет у складі: доц. М. Ярмаченко, доц. А. Селецький, ст. викладач К. Турчинська. Викладачам, які виїжджають із студентами на педагогічну практику в Житомир, Львів, Харків, доручено провести відповідну роботу з випускниками відділу, які там працюють. Конференція сприятиме поглибленню науково-дослідної роботи на відділі, поширенню педагогічного досвіду працівників спеціальних шкіл.

В. БОНДАР,
викладач.

- Новий курс у вузах.
- Ювілеї Л. М. Карлова, В. Д. Войтушенка.
- Вісті з цілини.
- Співає «Жайворонок».
- Слідами наших виступів.

ЗАСПІВ

Я тобі подарую день
із пісень мого серця складений.
Хай веселками він розквітне
і у чистій красі засія.

Он іде по дорозі
неспокійна, не зовсім складна
Світла юність моя!

Побраталась вона із вітрами,
здружилась вона із тривогами,
І відкрила мені
неозорі, кипучі світи.

Не стежками вузькими,
а дзвінками, крутими дорогами
Я іду до мети!

В мене друзів багато —
із руками міцними, робочими,
Із серцями вогнистими —
вони світять в дорозі мені.

І скажу я відверто,
Що їх душі прекрасні хочу

Перелити в пісні.

Я іду по землі,
І у ній моя сила і правда,
І зорею ранковою

Моє щастя над нею сія.

Вигартовуй же пісню,

Щоб була вона дужою й
складною.

Світла юність моя.

Василь ЧУХЛІВ.

Мал. М. Гуменюка.

Радянська школа в цьому році

Понад 61 мільйон радянських людей охоплено різними видами навчання, кожна четверта людина в нашій країні вчиться.

42 мільйони учнів сіли 2 вересня за парти загальноосвітніх шкіл. Біля 6 мільйонів юнаків і дівчат почали нині навчальний рік у вищих і середніх спеціальних учбових закладах. Більше половини з них будуть навчатися без відриву від виробництва. В країні працюють 19 заочних і 8 вечірніх інститутів, 379 вечірніх і 596 заочних факультетів і відділень при денних вузах.

Ви дійсно дуже молода...

Справедливо кажуть, що перше враження обманливе. Та ніколи воно мене так не підводило, як при знайомстві з Вірою Денисівною Войтушенкою.

Поступивши до аспірантури, я прийшов на перше засідання кафедри. Познакомився з її членами. ... і досі не перестаю дивуватися, чому Віра Денисівна тоді здалася мені суворого і похмурого. Правда, вже через кілька хвилин я зрозумів, що помилився, бо досить їй було кинути репліку, посміхнутися, як переді мною сиділа привітна, весела, розумна жінка. А невдовзі після цього я без кінця чуваю захоплені відгуки студентів про її лекції і про самого лектора як чудову людину і чарівну жінку. Хороші слова про Віру Денисівну часто доводиться слухати і за межами інституту — від учителів, бо її добре знають у багатьох школах Києва і республіки, від вибор-

ців, бо вона вже кілька років обирається депутатом райради.

І ось 12 років працюю поруч з Вірою Денисівною, часто звертаюся до неї за порадами, ділюся роздумами і сумнівами, чи то зв'язаними з літературою, яку вона так палко любить і глибоко знає, чи то просто з життям. І ніколи не

завагаєшся розповісти їй про все, навіть про те, що не кожному довірив би. Думається, що це найдорогоцінніша риза людини — викликати довір'я, глибоку щирість і відвертість у тих, з ким живеш і працюєш.

Вірі Денисівні минуло 50 років. Людині, якій «стукнуло» півстоліття, стає, очевидно, трохи сумно, і їй подають підсолоджену пілюлю, говорять приємні слова, — мовляв, ви ще не той... ви ще — ого-го! І чого гріха таїти, не завжди це говориться щиро, бо не завжди відповідає дійсності. Що ж до нашого ювіляра, то тут аж ніяк не можна утриматись від найщиріших і найправдивіших слів:

— Ви дійсно дуже молода, шановна Віро Денисівно! Вашої енергії, Вашого життєлюбства вистачить ще на добрих три чверті століття. Щастя ж Вам, наш дорогий товаришу, щастя в усьому!

І. КРУК.

Новий курс у вузах країни

У 1963/1964 навчальному році у вищих навчальних закладах країни вводиться новий навчальний курс — «Основи наукового комунізму». Новому курсу, який завершуватиме вивчення всіх суспільних наук у вузах, належить велика роль у виконанні постанови червневого Пленуму ЦК КПРС по вихованню майбутніх спеціалістів у дусі марксистсько-ленінського світогляду й комуністичної свідомості.

Викладання «Основ наукового комунізму»

буде введено на випускних курсах університетів, в економічних, юридичних навчальних закладах та в найбільших педагогічних інститутах і вузах мистецтв України в обсязі 70 годин. В решті вищих учбових закладів на вивчення нового курсу наступного навчального року відводиться 20—30 годин у вигляді циклу лекцій. У 1964/1965 навчальному році в усіх вузах країни викладання нової дисципліни займе 70 годин.

Щастя Вам, радостей!

жив повноцінним життям.

Сьогодні ми відзначаємо Ваш ювілей. Не сумуйте, Леоніде Миколайовичу! Ми ще зберемося не на одне Ваше річчя і не забудемо сказати Вам немало теплих слів подяки за невтомну працю, за щире любов до справедливості і добра. І ваші колишні учні по Харкову, і вихованці партійної школи Києва, і аспіранти, і просто друзі, і студенти. Немало нас! І як це добре, що Ви сьогодні в доброму здоров'ї, простий і звичайний, віддаєте немало сил і енергії любовим педагогічній праці. Послухаєш Ваш виступ на зборах, проникнешся діловою, енергійною манерою розповіді, поговориш з Вами — і мимоволі хочеться усміхнутись, залюбуватись Вами, бо не всі ж можуть бути у шістдесят такими.

Хай летять дні, хай минають вони для Вас у нових і нових радостях, щоб ще у яскравіших квітах пошани ясніли студентські очі, зустрічаючи у Вас славного носія кращих традицій старшого покоління радянських педагогів, щоб не було меж Вашій доброті і сердечності, щоб були Ви на довгі роки таким же принциповим, безмежно відданим загальній справі як і тепер. Довгих Вам літ, нев'яучої життєдайності, невтомого працелюбства.

Д. ШУТЕНКО.

Ось уже й шістдесят... Ми-носі оглядаєшся назад і розумієш певні підсумки проживаних років. І не віриться, що це було немало літ тому. Громадянська війна, і знову війна, а між ними і до сьогоднішнього дня нелегка, важка праця педагога. Скільки тих тривог пережито, скільки друзів знайдено і втрачено, скільки сивин, з'явилася. Скільки... Попробуй пригадати. І сумно трохи стає, і, разом з тим, ніколи не покидає певність: так, я жив правдою, я робив те, що було потрібно народові, партії. Я

Грамоти піонервожатим

Добре попрацювали наші студенти у піонерських таборах. Про це свідчать і грамоти, які надходять в комітет комсомолу для вручення колишнім піонервожатим. Так, останнім часом командування однієї із військових частин відзначило студентку Валентину Лебединець (3-й курс фізико-математичного факультету), Нону Компанієць (5-й курс педфаку), а обком комсомолу по сільському господарству — Ольгу Голик (студентку 5-го курсу відділу дефектології).

У грамотах відзначається їх успішна виховна і організаційська робота в піонерських таборах по оздоровленню дітей.

СПІВАЄ „ЖАЙВОРОНОК“

Бринить на Черкащині ніжний голосок «Жайворонка» — то голос мандрівного хору студентів Києва, серед яких більшість з нашого інституту. Це насамперед студенти-випускники. О. Березовенко, В. Грищенко, Л. Цимбалюк, Л. Простяківська, а також з 2—3 курсів — Я. Назарчук, М. Вілюс, Г. Олішевська, Г. Осадча, Н. Сухопара та ін.

Чудовою була ця подорож. Ми мандрували від Моринців — села, де народився Т. Г. Шевченко, до Канева, де знаходиться його могила. Мандрували по шевченківських місцях. Кожного вечора давали концерти. Дуже радо, гостинно зустрічали нас глядачі. Далеко за північ, в кінці села, ще не затихала пісня. Іноді ми були дуже стомлені, але з усією енергією виступали, бо знали, що наша пісня зігриває серця наших батьків, дітів, трудівників колосистих полів.

Довго пам'ятатимуть глядачі В. Петрієнко. Йі «Невісточка» ще не раз лунатиме по селах. Багато оплесків було присвячено їй, навіть після концерту люди підходили, щоб подякувати Валі.

Найзаповітнішою мрією кожного з нас було побувати на батьківщині поета, поклонитися його могилі. Останній наш виступ і відбувся в Каневі на Тарасовій горі. Здається не було жодної людини ні в хорі, ні серед глядачів, у якій б не стислося серце, не вислипли слези, коли ми співали «Заповіт».

Наша мандрівка закінчилася. Всі «жайворонята» розлетілися в рідні оселі, а через деякий час з новими силами приступили хто до роботи в школі, хто до навчання в інституті. Та вони завжди прагнуть ще краще співати, бо хочуть виступити в Каневі на святі 150-річчя з дня народження поета.

Товариші першокурники, всі студенти нашого інституту! Якщо ви любите українську пісню, не лякається мандрівок, труднощів, ласкаво запрошуємо до нашого ансамблю. «Жайворонята».

РАДІ ДОПОВІСТІ...

Раді сповістити вам, що на 11 серпня здано в експлуатацію 3 жилих будинки, на черзі наступних три, які будуть закінчені до 20 серпня. Крім того, на чотирьох будинках зроблено перекриття, в домі № 11 закладено фундамент; побудовано 5 підсобних приміщень. Терміни здачі будинків в експлуатацію скорочено вдвоє. Наш загін перевиконує норми на 100 процентів. Разом з тим ми допомагаємо радгоспові у польових роботах. Так, нами очищено тік для прийому зерна нового врожаю, заготовлено 600 цн. сіна. Організували при радгоспі «Комсомольський прожектор», провели в зв'язку з цим перший рейд перевірки стану сільськогосподарських робіт. Правда, невістачає у нас ватманського паперу, отже просимо надіслати листків п'ятдесят.

З піонерами школи ведемо найрізноманітнішу роботу. Нами прочитано дві лекції на тему «60-річчя II з'їзду РСДРП», проведено бесіди до дня фізкультурника. Дали два концерти, провели зустріч з місцевими командами футболістів і волейболістів. Разом з учнями і робітниками проведено всю підготовчу роботу по будівництву стадіону.

Настрій чудовий. Сподіваємося, що коли приїдемо в Київ, зможемо доповісти про успішне виконання поставленого перед нами завдання.

А. ІЛІАШЕНКО,
керівник загону.

7 липня 100 студентів нашого інституту вирушили на роботу в Цілинний край.
На фото: проводи на вокзалі. Виступає А. Цяцько.

План виконано! Роботу продовжуємо!

Нам залишилося працювати два тижні. Всі хочуть додому. Свій план по будівництву ми виконали, але тепер нам знову дали завдання: кожна бригада повинна побудувати ще по одному двоквартирному будинку, які треба здати в експлуатацію до 15 вересня. Комсомольці вирішили вчасно виконати цю роботу. Справи ідуть непогано. Тримаємося на першому місці в районі. Єдиний наш солідний конкурент — це студенти автомобільного інституту, але вони поки що відстають від нас.

Їздили нещодавно з концертами на села. Возповім про цю поїздку. По дорозі в село Кубенівку нас зустріли казахи із села Юсунки, які дізналися про наш маршрут і мету ще раніше. Зібралися всі жителі. Стихійно виник концерт, що тривав 40 хвилин. Потім під

схвальні вигуки «джакси» (добре) ми рушили далі. У Кубенівці нас теж чекали з нетерпінням. Пісня за піснею, номер за номером, до нас приєднуються слухачі і нарешті весь зал співає «Хай завжди буде сонце». Скільки теплих

потисків рук, скільки добрих слів було звернено до нас! Так хороше повертатися додому з усвідомленням того, що ми зробили хорошу справу, приємне людям.

А. ЦЯЦЬКО,
комсорт загону.

ВЕЧІР

Вечір червоний і наморений
Поволі йде по сивих полях,
По землях, що віки неорані,
Спиняється в озерних долинах.
Останній промінь, як гаряче лезо,
Хмарки на заході розплавлені киплять,
Вітри, намотані «газоном» на колеса,
Намаявшись за день, чутливо сплять.
Мов білі паруси, палатки мріють,
До перших зір тривожно нап'ялись...
Хтось з хлопців мрійно згадає Марію,
Каштани білі, зустрічі і лист...
Знов буде день із спеком печальною,
Спить, будівничі, кожеч натовиць.
Над нами місяць золотою кельмою
До ранку нетерплячого повис.

М. КЛИМЧУК.

Створимо книгу — літопис

Щороку наш інститут закінчують біля трьохсот студентів, молодих фахівців педагогічної справи. Серед них немало таких, що, крім відмінного навчання, були ще й активними промисловими працівниками, віддавали багато часу комсомольській, партійній, профспілковій роботі. Назвемо для прикладу деяких з них. Лариса Радянська, відмінниця навчання протягом п'яти років.

активний профспілковий діяч, аккомпаніатор художньої самодіяльності, чудовий товариш. Любова Недбайло, ленинська стипендіатка, заступник секретаря комітету комсомолу, здібний учасник роботи наукового гуртка. Можна назвати тут і Костянтина Янківського, і Леоніда Борейка, і Олексія Корнійчука, і Марію Мандзюк та багато інших.

Були і чудові студентські

групи, які служили прикладом для всього інститутського колективу молоді. Достойно згадаємо 52 групу фізиків (комсорт М. Панченко), що була кращою в змаганні по вихованню активних будівників комунізму (1961—1962 навч. рік), 5 курс дефектологічного відділу (комсорт Г. Ковалевський) випуску 1961 року і ін.

Всі вони закінчили інститут, активно працюють на нь-

ві педагогічної роботи, про що свідчать відгуки шкіл, ра-

ВНО. У минулому та в цьому році на роботі в Цілинному краю показали зразки самовідданої праці велика група студентів усіх факультетів. Їх робота стала зразком для всіх студентів інституту.

Ці студенти, окремі групи повинні бути вписані в історію комсомолу КДП імені О. М. Горького. Створення книги-літопису «Комсомол інституту в ударному комуністичному двадцятиріччі» сприятиме вихованню студентів інституту, які будуть учитися через 5—10—15 років на славних традиціях нашої комсомольської організації. Особливо потрібна ця книга для виховання студентів, що вчаться тепер.

Звичайно, таку мету ставити перед собою і «Книга пошани», створена кілька років тому. Проте, треба сказати, що на сьогоднішній день забули. Краще було б, якби поряд з нею ще й існувала книга-літопис комсомольської організації, де можна глибше відбити успіхи і досягнення молоді інституту, педагогів комуністичного завтра.

„Комсомольська будова під загрозою“

У № 17 (223) від 24 травня ц. р. у нашій газеті була надрукована під такою назвою стаття Ф. Кротевича, в якій піддано гострій критиці стан будівництва спортивного табору інституту. Цю статтю 4 червня обговорили на спільному засіданні комітету комсомолу і профком інституту. Ось що нам відповіли.

Дійсно, автор статті вірно зауважує, що будівництвом табору повинні насамперед керувати студентські промислові організації, комсомольський штаб по будівництву, спортивний клуб, які, на жаль, не завжди приділяють цьому питанню належної уваги. Не викликає заперечення і велика робота членів кафедри фізкультури по безпосередній організації виробничого процесу на будові. Особливо слід відзначити тт. М. Черкуна, Т. Гецька, С. Ліваківську, Л. Філіппову. Ми погоджуємося і з тим, що недостатньо цій справі приділяє уваги господарська частина інституту. Погано ведеться і велась серед студентів, учасників будівництва, агітаційно-масова робота. Проте ми багато з чим не погоджуємося у цій статті.

Насамперед ми вважаємо виступ Ф. Кротевича поспішним і непродуманим. Дійсно, будучи головою спортклубу, членом профкому інституту, він міг, перш ніж критикувати роботу громадських організацій, порадитися із своїми товаришами по спільній роботі. Тоді не було б голосливих обвинувачень у бездіяльності на адресу комітету комсомолу і профкому. Адже справи ви-

глядають зовсім не так. Насправді комсомольські і профспілкові керівники (М. Башинський, Г. Максименко, Т. Туравеєва, В. Бондар і ін.) не тільки організовували виїзди студентів на місце будівництва, але й безпосередньо брали участь у роботі. Наприклад, Т. Туравеєва, М. Буртовий працювали там по 10—20 днів. Профком інституту виділив, як вказує автор статті, не «деякі кошти молодим будівельникам», а тільки за квітень-травень ним було витрачено для потреб студентів понад 1000 крб. Крім того, треба не забувати, що наша будова справді комсомольська. Це підтверджується тим фактом, що немало студентів, особливо першій 4 курсу відділу дефектології та хлопці других курсів педагогічного і мовно-літературного факультетів працювали там довгий час на свої кошти, показуючи зразки комуністичного ставлення до праці. Багато сил і енергії віддають комсомольській будові студенти і тепер. Вже на сьогодні там працює група з 25 першокурників. Ми раді відзначити, що в цій роботі приймає також активну участь і автор статті. На нашу думку, однієї його особистої участі в роботі недостатньо, треба більше займатися організацією студентів, погоджуючи свої дії і спираючись на підтримку членів профкому та комітету комсомолу. Велика відповідальність лягає на Ф. Кротевича і як на голову спортклубу, який повинен бути може більше заінтересованим у своєчасному завершенні будівництва.

КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ, ПРОФКОМ.

Ректорат і громадські організації Київського педагогічного інституту імені О. М. Горького з глибоким сумом сповіщають про передчасну смерть доцента кафедри психології

**ЗАЛІЦМАН
БЕЛИ НАУМІВНИ**
і висловлюють співчуття сім'ї покійної.

Редактор П. ХРОПКО.